

תודה.

בכל הפעמים שחזרתי לכפר גיליתי אנשים מיוחדים, אנשים שלימדו אותי דבר מה חדש, אנשים שליוו אותי, ששימחו אותי, שמילאו את לבי בגאווה עצומה. אנשים איתם חוויתי את העולם קצת אחרת, אנשים רבים שלהם אני רוצה להודות.

תודה לך שהזכרת לי כמה קשה ההתחלה, כמה שהעולם שלנו סובב סביב אוכל – כמזון, כמשחק, כפינוק ואפילו כנחמה. שהזכרת כמה קשה לשנות וכמה קשה להיות שונה.

תודה לך ילדה יקרה שביקשת להיות 'לא שקופה'; כשכל העולם מוותר עלייך, אִפשרת לנו להיות שונים. אִפשרת לנו לחדור את קליפתך. תודה שסמכת עלינו ולא נעלמת.

תודה לך ילדונת שהזכרת לי כמה קשה הוא לילה מחוץ לבית, בלי אימא ואבא. התרופות, השגרה, ההירדמות והחיבוק לפני השינה. כמה בלתי אפשרי הוא 'סתם' טיול שנתי.

אני רוצה להודות לך, ילדה יקרה, אמנם היו כאלו שהגדירו אותך ילדותית ואפילו מעט מתבכיינת, אבל את אינך רואה בעין אחת ואינך שומעת באוזן אחת. הרי חצי עולם נמנע ממך – חצי מהבדיחות, חצי מהמראות, אפילו חצי מ'סתם' הוראות מעצבנות. רק הוכחת לי כמה מהר אנחנו שופטים את העולם.

אני רוצה להודות לך, ילדה 'מפונקת', שהראית לי איך אנחנו המבוגרים נראים מהצד. כמה אנחנו מנסים לפצות על הכאב, גם בדרכים 'גרועות'. כמה אנחנו חסרי אונים מול המחלה, מול הסבל.

אני רוצה להודות לכן, ילדות הבת-מצווה, שהזכרת לי כמה אתן עדיין רק ילדות, כמה עוד לא התבגרתן אבל הוכחתן להמציא בגרות.

תודה לכן יקרות, האחת לפני הניתוח והשנייה אחריו – שביטאתן בדיוק את הפחדים הנוראיים אותם אנו חווים. הפחד מהחמרה, הפחד מהצפוי, הפחד מחוסר הריפוי. הצגתן את החרדה שלפני החמרה ואת ההשלמה שאחריה. תודה על הכנות ברגשות. ככה בדיוק נראה הלב שלי.

תודה לשתי הבנות שהאירו מחדש את שאלת ה'נראות' הסבוכה ובעלת אין-ספור הפנים. האחת מציגה לכול את 'הצלקות' שלה ונדרשת לעמוד איתנה מול התגובות; השנייה נלחמת בכל כוחותיה להסתיר את 'צלקותיה' ואינה מצליחה בכך. הראיתן שאין דרך נכונה או לא נכונה, שתיכן נלחמות בחזית שבחרתן,

השאלה היא רק – איך נפגעים פחות?

תודה לך ילדונת שהבטחת כי לעולם לא תשכחי אותי, כשבכלל לא ידעת שאני זו שלעולם לא אשכח אותך. תודה שהשתדלת ליהנות כמה שאפשר. תודה שלימדת את הקבוצה לגלות סבלנות חברתית. תודה שלימדת אותנו לקבל את העולם בפשטות ובתמימות שמאפיינות אותך.

אנחנו את החיים

תודה לך ילד יקר, על הזכות שניתנה לי להיענות לבקשתך, ולהשאיר לך הוכחה כתובה וקיימת לכך שאתה ילד מדהים, סקרן ומיוחד. תודה על יוזמתך והכנות שמקרינות עיניך, כשאבחנה של אספרגר מלווה את יומך.

תודה לך שהראית לי את עולם המחלה מהצד, את הדרך בה ההורה מתמודד. את המחיר שהמשפחה משלמת.

תודה לך שהראית לי את ההתלבטות שלך בבקשה להנגשה. מצד אחד אינך רוצה שיידעו שקשה לך, אבל אינך יכולה להשתתף ללא עזרתו של אחר. בחרת לבקש עזרה. בחרת לוותר לרגע. ויצאת חזקה מתמיד. תודה לכם ילדים יקרים שנלחמים יום-יום להיות ילדים 'רגילים'. שלמדו להיות בעולמות כפולים, עולמות של הסתרה. תודה לכם, עולם יקר, שאתם בוחרים להעלים עין ולקבל את ההסתרה שלנו. תודה על הכבוד והקבלה בשתיקה. תודה שאנחנו 'סתם' עוד חלק בקבוצה.

תודה לך. כבר שנים מלווה אותי האמירה שלך – להיות עסוקה רק ב-להיות (Just Being). פשוט להיות בתוך החוויה ולחיות אותה.

תודה לך ילד קטן, שהחלום שלך הוא להיות כמו ד"ר הרצל, וכל מילה מיותרת.

תודה לביקור במחלקה בבית החולים בו אני מטופלת, שהזכיר לי כמה אנחנו לא רוצים לחזור לבית החולים, שהזכיר לי שהילדים והמשפחות הם גיבורים קטנים.

תודה לכם – אדומים, כחולים, צהובים, ירוקים, סגולים ואנשי מנהלה יקרים, בזכותכם הביקורים בכפר הם קרן האור, רגעי השפיות במציאות שלי. פשוט תודה.

אירנה פינחסובסקי, מתנדבת, 2015

אחשוב את החיים